

Wójt Gminy Sitkówka-Nowiny
ul. Białe Zagłębie 25
26-052 Nowiny

Nowiny, dnia 25.10.2018 r.

PLF-D-I.310.1.2018

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w zw. art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 800 z późn. zm.), Wójt Gminy Sitkówka-Nowiny stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 20 lipca 2018 r. (data wpływu 26.07.2018 r.) o wydanie interpretacji indywidualnej prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości, poprzez określenie: czy podstawę opodatkowania dla budowli całkowicie zamortyzowanych będzie stanowiła ich wartość, ustalona na dzień 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego, uwzględniająca dotychczas poczynione odpisy amortyzacyjne od tychże budowli zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych – **jest nieprawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 26 lipca 2018 r. do Wójta Gminy Sitkówka-Nowiny wpłynął wniosek, uzupełniony pismem z dnia 9 października 2018 r., reprezentowana przez pełnomocnika o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej podatku od nieruchomości poprzez określenie: czy podstawę opodatkowania dla budowli całkowicie zamortyzowanych będzie stanowiła ich wartość, ustalona na dzień 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego, uwzględniająca dotychczas poczynione odpisy amortyzacyjne od tychże budowli i czy Wnioskodawca ma możliwość skorzystania ze zwolnienia przedmiotowego.

We wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie wydobywania kamieni wapiennych i produkcji wapna. W posiadaniu Wnioskodawcy znajdują się nieruchomości położone na terenie Gminy Sitkówka-Nowiny. W skład przedsiębiorstwa wchodzi

budowle w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Wnioskodawca z tytułu posiadania budowli uiszcza na rzecz organu podatkowego podatek od nieruchomości, a podstawę opodatkowania ustala w oparciu o art. 4 ust. 1 pkt 3-6 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1445) zwanej dalej „u.p.o.l.”. Budowle te z biegiem czasu zostają zamortyzowane w całości, w związku z czym Wnioskodawca przestaje dokonywać od nich odpisów amortyzacyjnych.

Wnioskodawca zapewnia we wniosku, że opisane w stanie faktycznym budowle nie stanowią przedmiotu umowy leasingu, jak również nie było dokonywanej w stosunku do nich aktualizacji wyceny środków trwałych.

Stanowisko Wnioskodawcy:

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., podstawę opodatkowania dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z zastrzeżeniem ust. 4-6, stanowi – wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych – ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego. Ustępy 4-6 w art. 4 wprowadzają szczególne regulacje ustalania podstawy opodatkowania dla budowli będących przedmiotem umowy leasingu; budowli niepodlegających amortyzacji, gdzie podstawę opodatkowania stanowi ich wartość rynkowa, jak również budowli ulepszonych lub w stosunku do których nastąpiła aktualizacja wyceny środków trwałych.

Tym samym Wnioskodawca zwraca się z prośbą o potwierdzenie jego stanowiska, że:

„W zakresie ustalenia wartości budowli całkowicie zamortyzowanej, należy rozumieć w ten sposób, że jest nią wartość stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji na dzień 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego, uwzględniająca dotychczas poczynione odpisy amortyzacyjne od tejże budowli”.

Zdaniem Wnioskodawcy wskazać należy, że podatek od nieruchomości jest podatkiem o charakterze majątkowym, związanym z posiadaniem określonego majątku. Nowy czy też nowo nabyty przedmiot opodatkowania wart jest tyle ile wynosiła jego cena nabycia lub koszty wytworzenia. W toku eksploatacji przedmiot ten podlega zużyciu, starzeniu i zazwyczaj spadkowi wartości. Brak uwzględnienia tych czynników w podstawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości, w szczególności wartości odpisów amortyzacyjnych, uzasadniane jest tym, że wprowadzenie na potrzeby podatku od nieruchomości następuje stabilizacja wartości przedmiotu w całym okresie amortyzacji, to jednak rekompensowane to jest podatnikowi na gruncie podatku dochodowego, gdzie podstawę opodatkowania może pomniejszać o wartość odpisów amortyzacyjnych, realnie obniżając należny do zapłaty podatek dochodowy. Natomiast w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych podatnik nie otrzymuje już korzyści w postaci możliwości faktycznego obniżenia podatku dochodowego, dlatego nieuzasadnione byłoby obciążanie go podatkiem od nieruchomości w takiej samej wysokości, jak w okresie gdy przedmiot opodatkowania podlegał amortyzacji w podatku dochodowym.

Organ podatkowy po dokonaniu analizy stanu faktycznego przedstawionego we wniosku stwierdza co następuje:

Na mocy 14j § 1 i § 3 w zw. art. 14b § 1 Ordynacji podatkowej Wójt Gminy Sitkówka-Nowiny na wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, interpretację przepisów prawa podatkowego.

Ze wskazanej wyżej regulacji wynika, że z wnioskiem może wystąpić podmiot, u którego wystąpił lub może wystąpić określony stan faktyczny/zdarzenie przyszłe, które może rodzić dla niego określone konsekwencje w sferze prawa podatkowego. Zatem, interpretacja wydawana jest w indywidualnej sprawie zainteresowanego, który składa wniosek o jej wydanie.

Nie oznacza to jednak, że każdy i w jakiegokolwiek sprawie może o taką interpretację wystąpić. Przepis powyższy wprowadza bardzo istotne ograniczenie w zakresie możliwości wystąpienia o interpretację. Mianowicie, wniosek o wydanie interpretacji może złożyć zainteresowany podmiot w swojej indywidualnej sprawie. Przepis ten wymaga zatem istnienia pomiędzy sprawą, w której wystąpiono z wnioskiem o wydanie interpretacji a wnioskodawcą związku wyrażającego się w tym, że przedstawiony we wniosku problem musi dotyczyć sfery opodatkowania lub ewentualnego opodatkowania wnioskodawcy.

Oznacza to, że wnioskodawca ma uprawnienia do uzyskania od organu podatkowego interpretacji prawa podatkowego w każdej indywidualnej sprawie, która może kształtować jego prawa i obowiązki na gruncie określonej regulacji podatkowej. Wynika z tego, że odnośnie każdego podatku zainteresowany może żądać od organu wykładni, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów normujących ten podatek w jego indywidualnej sprawie, tj. wykładni wskazującej zakres i sposób zastosowania przepisów regulujących określony podatek do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego, który indywidualizuje zakres jego sprawy. W szczególności zatem żądanie uzyskania interpretacji indywidualnej prawa podatkowego odnosi się do stanów faktycznych/zdarzeń przyszłych przedstawionych przez wnioskodawcę, co do których wykładnia znajdujących w nich zastosowanie przepisów podatkowych może rzutować na prawidłowe rozliczenie wnioskodawcy w ramach tego podatku. W efekcie wnioskodawca ma uzyskać rzetelną informację jak – w dotyczącym go stanie faktycznym/zdarzeniu przyszłym – organ podatkowy interpretuje przepisy podatkowe znajdujące w nim zastosowanie, co może mieć wpływ na prawidłowość dokonania przez niego rozliczenia tego podatku.

Stosownie do treści art. 14b § 3 Ordynacji podatkowej – składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego oraz zdarzenia przyszłego.

Znaczyć należy, że przedstawiony we wniosku stan faktyczny/zdarzenie przyszłe stanowi jedyną faktyczną podstawę wydanej interpretacji i tym samym wyznacza granice, w jakich interpretacja będzie mogła wywołać określone w ustawie skutki prawne. Zatem to ze stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego powinien wynikać zindywidualizowany, jednoznaczny (niebudzący wątpliwości) oraz wyczerpujący opis zdarzenia, będący przedmiotem interpretacji indywidualnej. Tylko w stosunku do tak określonego stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego wyrażona jest jego ocena prawna, tak przez podatnika, jak i organ podatkowy.

Granice interpretacji przepisów prawa podatkowego określa stan faktyczny/zdarzenie przyszłe przedstawiony przez wnioskodawcę, na którym ciąży obowiązek wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego.

Wyczerpujący opis stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego powinien zawierać wszelkie elementy istotne dla jego oceny prawnej w kontekście postawionego pytania i przepisu wskazanego jako przedmiot interpretacji.

Przez stan faktyczny w kontekście omawianych uregulowań należy rozumieć zindywidualizowane, konkretne, precyzyjne, zaistniałe już zdarzenie, wywierające określone skutki w zakresie zobowiązania podatkowego podmiotu wnioskującego o wszczęcie postępowania dotyczącego wydania interpretacji indywidualnej. Na gruncie językowym stan faktyczny to opis zdarzenia w jakości faktycznej określonej, wiadomej, pewnej, wyraźnej. Podkreślić należy, że prawidłowo

przedstawiony przez wnioskodawcę stan faktyczny powinien zawierać wszystkie elementy niezbędne dla właściwej oceny konsekwencji podatkowych z nim związanych.

Jak stanowi art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej – interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny. Można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie.

Z powyższego wynika, że wnioskodawca w złożonym wniosku zobligowany jest również wyczerpująco przedstawić własne stanowisko w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego, a organ podatkowy zobowiązany jest stanowisko to jednoznacznie ocenić.

Należy wskazać, że granice szczególnego postępowania podatkowego, którego celem jest uzyskanie interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w indywidualnej sprawie, określa zainteresowany występując z konkretnym pytaniem prawnym, wyłącznie w odniesieniu do przedstawionego stanu faktycznego.

Wydanie interpretacji jest załatwieniem zapytania prawnego wnioskodawcy, który może się do niej zastosować i oczekiwać z tego tytułu ochrony prawnej.

Pytanie powinno być sformułowane w taki sposób, aby dotyczyło stosowania konkretnego przepisu/przepisów prawa podatkowego w odniesieniu do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego, z którego wynikać będą prawa i/lub obowiązki wnioskodawcy na gruncie wskazanej przez niego regulacji podatkowej, tj. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Przedmiotem wniosku o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego może być więc ocena prawna danego stanu faktycznego bądź zdarzenia przyszłego, dotyczącego wnioskodawcy, dokonywana na gruncie przepisów prawa podatkowego. Organ wydający interpretację rozstrzyga, czy zainteresowany prawidłowo ocenia kwestię wpływu zaistnienia opisanej sytuacji faktycznej na obowiązki i uprawnienia wynikające z unormowań prawa podatkowego.

Zasadą jest, że budowle lub ich części podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, o ile związane są z prowadzeniem działalności gospodarczej. Tak stanowi art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. Tym samym podatek od nieruchomości należy opłacać wyłącznie w sytuacji, gdy dana budowla (jej część) związana jest z prowadzeniem działalności gospodarczej, zaś w pozostałych przypadkach zobowiązanie to nie powstaje.

Gdy od budowli lub ich części nie dokonuje się odpisów amortyzacyjnych, podstawę opodatkowania stanowi wartość rynkowa, określona przez podatnika na dzień powstania obowiązku podatkowego. Obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaistniały okoliczności uzasadniające powstanie tego obowiązku.

Natomiast jeżeli okolicznością, od której jest uzależniony obowiązek podatkowy, jest istnienie budowli albo budynku lub ich części, obowiązek podatkowy powstaje z dniem 1 stycznia roku następującego po roku, w którym budowa została zakończona albo w którym rozpoczęto użytkowanie budowli albo budynku lub ich części przed ich ostatecznym wykończeniem.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przewiduje, że podstawę opodatkowania stanowi, dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z zastrzeżeniem ust. 4-6 stanowi wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych - ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 10.04.2018 r., sygn. akt I SA/Rz 111/18: „Przepis art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przewiduje ustalenie wartości budowli podlegającej opodatkowaniu jako wartości stanowiącej podstawę obliczania amortyzacji. W myśl przepisu art. 16f ust.1 ustawy o podatku dochodowym

amortyzacji dokonuje się od wartości początkowej środka trwałego (w tym budowli). Wartość tę oblicza się na podstawie kryteriów określonych w art. 16g ustawy o podatku dochodowym”.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13.10.2017 r., sygn. akt II FSK 2552/15 zauważył, „że art. 4 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. w obowiązującym brzmieniu jest jasny i nie powinien budzić wątpliwości. Ustawodawca w treści przepisów w sposób precyzyjny określa, że podstawę opodatkowania stanowi: dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z zastrzeżeniem ust. 4-6 - wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych – ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego”.

Z treści przytoczonego przepisu art. 4 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. należy wyprowadzić wniosek, że podatnik nie może – wedle własnego uznania – ustalać podstawy opodatkowania, ponieważ stanowiłoby to obejście prawa w tym zakresie.

Mając na uwadze literalne brzmienie cytowanego wyżej przepisu wykluczona jest możliwość pomniejszenia podstawy opodatkowania o poczynione w trakcie użytkowania odpisy amortyzacyjne. Artykuł 4 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. stanowi jednoznacznie, że podstawą opodatkowania jest ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego wartość, stanowiąca podstawę obliczenia amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne.

Stanowisko Wnioskodawcy zaprezentowane we wniosku należy zatem uznać za nieprawidłowe.

POUCZENIE

Zgodnie z art. 14na Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k–14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1. z zastosowaniem art. 119a;
2. w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, gdy rzeczywisty stan faktyczny sprawy będącej przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie ze stanem faktycznym (opisem zdarzenia przyszłego) podanym przez Wnioskodawcę w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku opisu sprawy, udzielona odpowiedź traci swoją aktualność.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, w dwóch egzemplarzach (art. 47 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz.U. z 2017 r., poz. 1369) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy), na adres: Wójt Gminy Sitkówka-Nowiny, ul. Białe Zagłębie 25, 26-052 Nowiny.

Otrzymują:

- 1.
- 2.
3. A/a